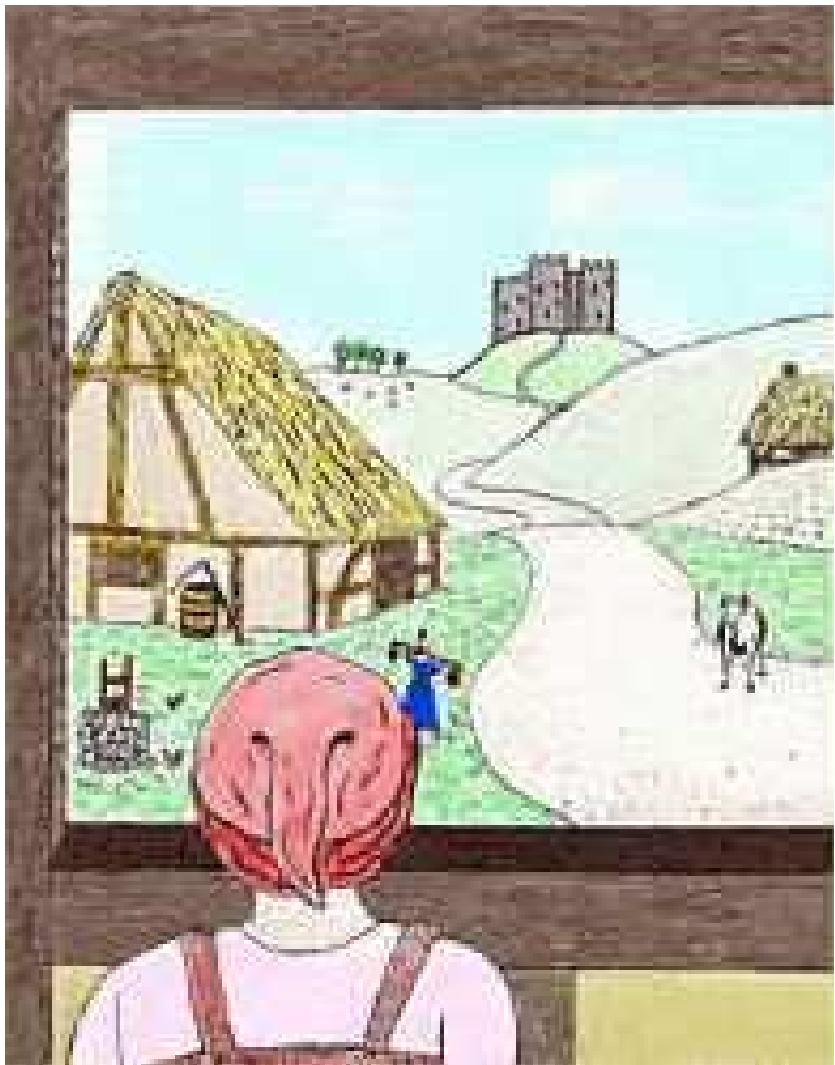
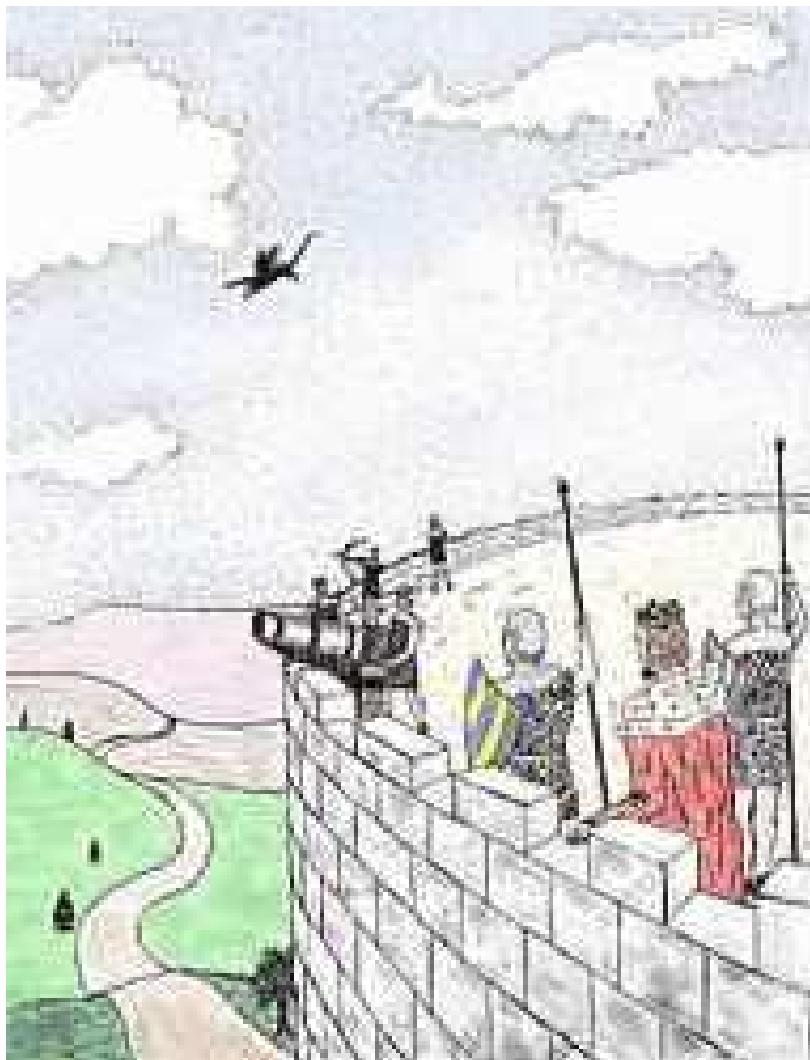

מלך מור ה아버지 הקטן

נסיכה, בתם היחידה של המלך והמלכה הייתה יפה וטובת-לב ולא פלא שהנפק הקטן אהב אותה מאד. היא הייתה אפילו קטנה ממנה והיו לה עיניים יפות ושערות ארוכות וمبرיקות, והיא קלעה אותם בצמות. אך הנפק יכול היה להבית עליה רק מרחוק, כי הרי היא הייתה נסיכה והוא רק נפח, ואפילו קטן קומה.

יום אחד בא לממלכה דרקון אiom. הוא נשף אש על כל אחד שעמד בדרכו, הוא הרס בניינים ודרס שדות. אבירים רבים ניסו להלחם בו, אך החרבות החדים ביותר לא יכולו לחדר דרך שריון קשქשים שלו.

הדרקון היה מוגן על ידי כישוף. בכישוף נאמר:

*מי שרצה לשחרר אותה מהכישוף
חייב לשאת אלף חרבות.
לעבור על גשר שלא קיים
ולמלאכו ריקה.*

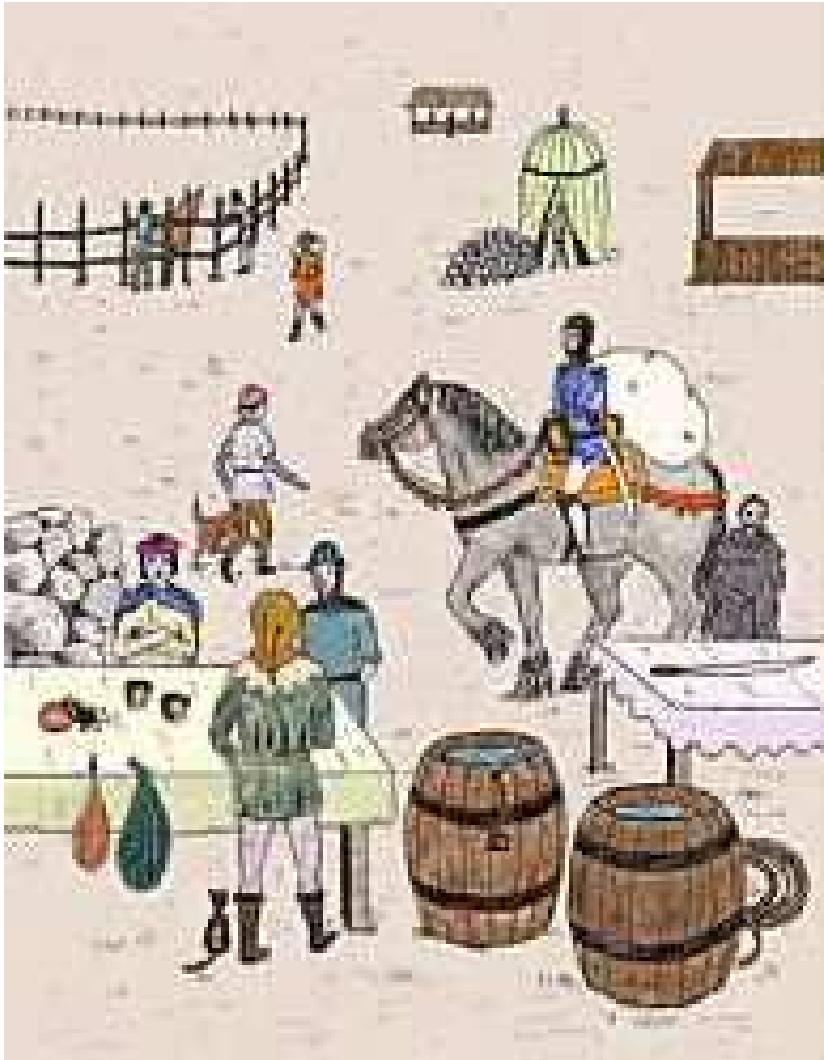
אבירים רבים נפגעו כ שנלחמו עם הדרקון, שהתקרב יותר ויותר לארמון המלך. המלך הכריז שמי שיهرוג את הדרקון יקבל מחצי המלכות. אבירים רבים התחלו לבוד עכשו מעבר לים. הם היו אמיצים ולחמים נחדרים והאבירים הגדולים והגבוהים. אלף אבירים התאספו כדי ללחום בדרקון.

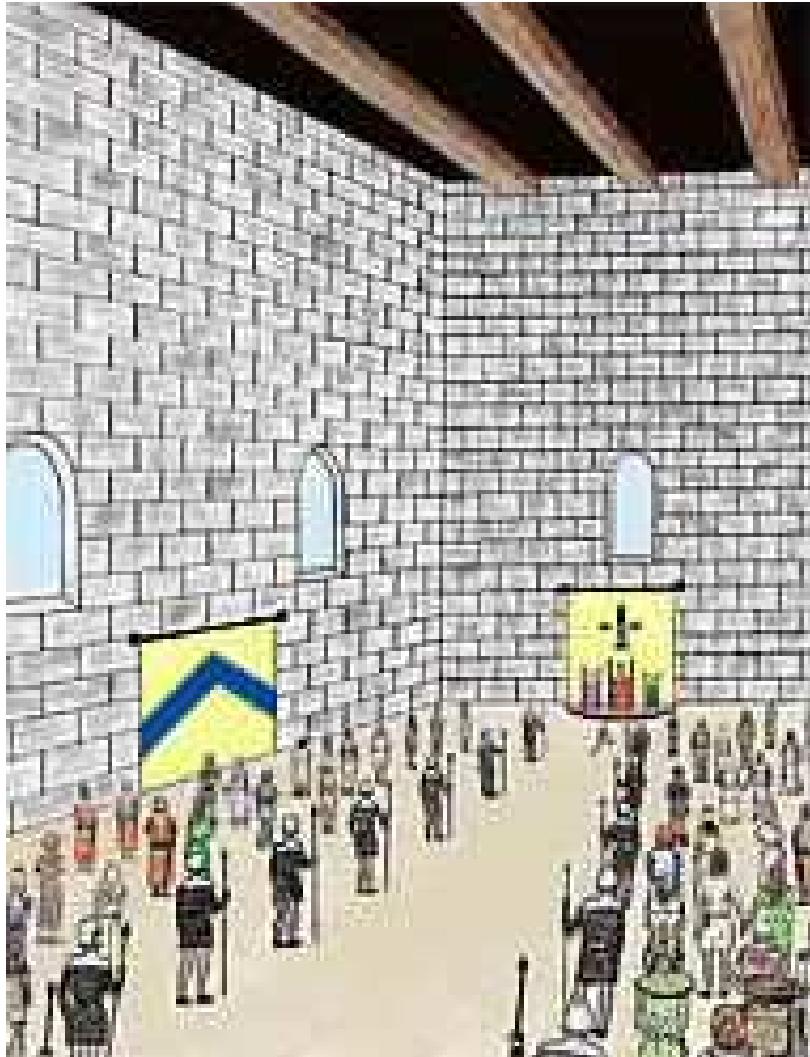
אר הדרקון הניף רק את הכנפיים הגדולים שלו
וה飛יל חמישים אבירים מסוסיהם, ואת היתר
גירש באש שנשפה מפיו. הוא אמר:

אתם חשבים שבאת הנה לשחק?
אלף איש זה לא פתרון חידת.
רק אדם אחד, אדם בודד עם אלף חרבות,
זה יכול להכנייע אותה.

המלך המיאש הכריז שמי שיפטור את החידה
וירוג את הדרקון יוכל לקבל כל מה שרק ירצה.
עכשו הגיע זמן של הסוחרים. הם הכינו
חרבות, חרבות חדות וחרבות עקומות וחרבות
מוזרות וכולן קטנות כדי שאיש אחד יוכל לשאת
אלף כאלה. אך החרבות נראו כמו אולרים,
והאבירים היו גאים מדי כדי להתהלהר עם שקי
אולרים.

חשבו גם על גשר והביאו לשם כר כל מיני חומרים, וצורות מוזרות של עץ וכדי לשאת את החומרים היו זקנים גם לעגלות ובהמות משא. ובסוף גם לקדרים היה שמחה, כי הם מכרו כל מיני כסות. כסות גדלות וכוסות קטנות, כסות זכוכית וכוסות חרס, וכוסות רחבות וכוסות צרות. וכדי למלא את הכספיות מכרו יין אדם ויין לבן ויין תוסס וחלב פרות וחלב כבשים וחלב עזים וכל מיני מיצים של פירות. למען האמת הממלכה נכנסה לתקופת שגשוג ושפע כלכלי. לא נשאר דבר שדמה לחרב או לחומר בניין או לכלי קיבול למיניהם, וגם לא טיפה של נזול כלשהו, פרט למים פשוטים. מה שנשאר היו אלה שקים על גבי שקים של כסף. וכל זה עזר? לא. למרות כל הממצאים וכל ההספקה הזאת האבירים לא הצליחו להתגבר על הדרקון, וכל הממלכה נכנסה לערבוביה שלמה.

בלבו של הנפח הקטן התעוררה תקווה. הוא החליט שהגיע זמן להציג את ידה של הנסיכה היפה. הוא הכין לו שרiron וחרב משאריות בדיל וברזל, עליה על הפוני שלו ורכב אל חצר המלך. הוא קד קידה למלך וביקש "אנא תן לי תואר אביר כדי שאוכל לשחרר את מלכתך מהמפלץ האיים זהה".

השתדר שקט ואחרי רגע התחילה לצחוק כולם, פרט לנסיכה. הם צחקו וצחקו והנפח הקטן האדים מרוב בושה ורוגז. והמלך אמר "אתה לא תוכל להתגבר על הדרקון. כדי להכנייך אותו צריך להלחם ואתה פשוט קטן מדי".

הנפח הקטן ענה "אני אולי קטן, אך אני יודע להלחם".

הנסיכה התרשמה מאד מהדברים האלה. היא הבינה שעומד לפניהם בחור אמיתי וטוב-לב. היא אמרה "אבא, למען תן לו תואר אביר. הרי אמרת ש 'כל מי שיכנייע את הדרקון', אז תן גם לו הזדמנות.

מלך לא יכול היה לסרב לבתו היחידה. הוא קם והכריז על הנפק אביר. והנסיכה הוציאה שערה אחת מהצמלה שלה ונתנה לנפק, האביר הקטן. "אולי היא תביא לך מזל, אביר אמיתי" אמרה. והוא שם את השערה בכיס שמעל לבו. ואז יצא האביר הקטן על הפוני שלו כדי לפגוש את הדרקון. בדרך פגש אבירים רבים, עייפים ופצעיים ואחד אמר לו "חזר מהר. איש אחד לא יכול לשאת אלף חרבות, וגם לא יכול לעبور בוגר שלא קיים ואם תמלא כוס ריקה, היא לא תהיה ריקה יותר. כל זה רק תחכולה". הוא חשב שהאביר הקטן הוא סתם טיפש.

האביר הקטן רכב כבר חצי יום, כשפתאום ראה דבר מה מונח תחת העץ. הוא התקרכב וראה נחל דבורים. הוא הרים אותו ושם אותו על העץ. לפתאום שמע קול מזמזם

אננו רואים שיש לך כוונות טובות
از אנחנו אל תשיכם אותנו כאן
כל אביר שעבר כאן נתן לנו מכח בחרבו
שים אותנו במקום אחר
אננו נפיצה אותך בהזדמנות

"טוב" אמר האביר הקטן ושם את הנחיל בתרמילי של האוכף.
זמן קצר אחר כך הוא מצא את הדרקון, או נכון יותר הדרקון מצא אותו. הדרקון הביט באביר הקטן ואמר

איןך גדול מאפונה
איןך מגיע אפילו לברכיים שלי
לך הביתה וגודל קצת יותר
זה ישעम אוטי להלחם איתך.

אר האביר הקטן התחיל בכל זאת לתקוף את הדרקון והכה אותו בחרבו.

"אור" אמר הדרקון. והאביר הקטן חכה בו שניית.

הדרקון שאג

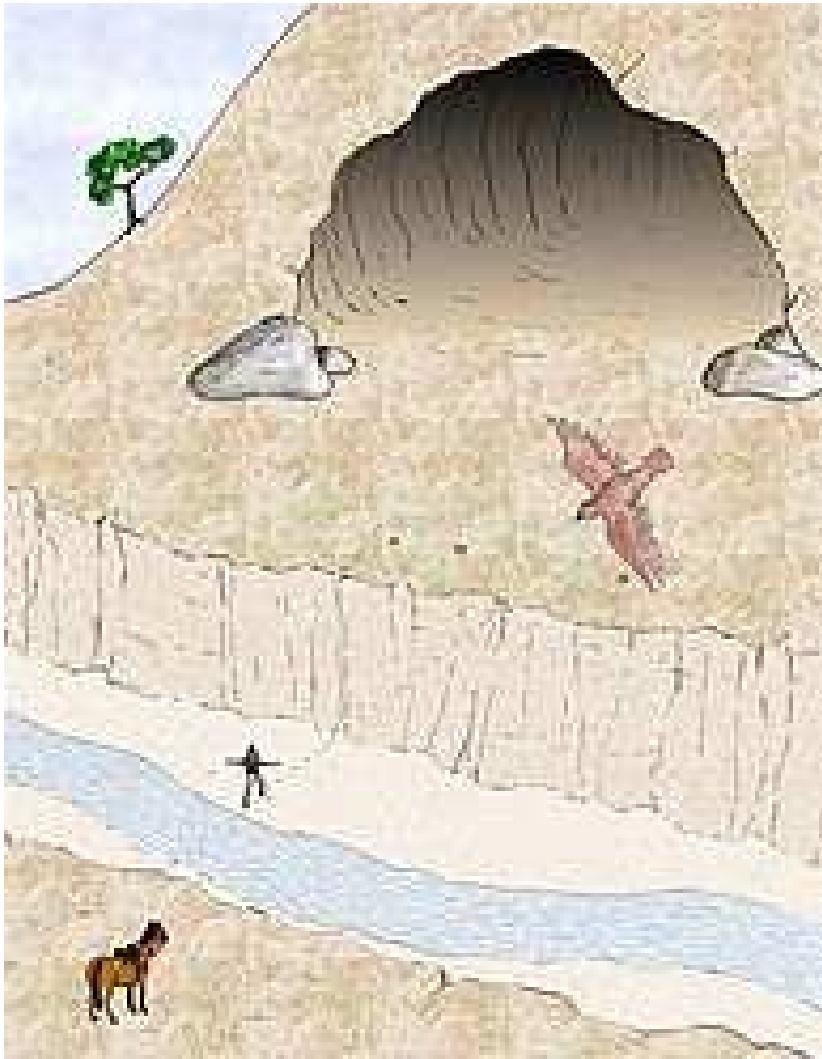
עכšíי עברת את כל הגבולות
נתת לי מכח מאחור
אני אטגן אותך
وترאה כמו קלי שרוּף.

פתאום נשמע קול זמזום ומהנחיל שמאחורי האביר הקטן יוצאה דבורה שניגשה לאוזנו

אנן יכולות לפצות אותך עכšíי
זרוק עליי את הנחיל ואני נצל אותך.

האביר הקטן תפס את הנחיל וזרק אותו בראשו של הדרקון. מיד יצאו אלף דבורים. עם החרבבות הקטניות שלhn התחלו לעקוץ את הדרקון שוב ושוב. עיני הדרקון התנפחו והוא לא יכול היה לראות דבר. הוא נתן צעקה גדולה וברח אל ההרים.

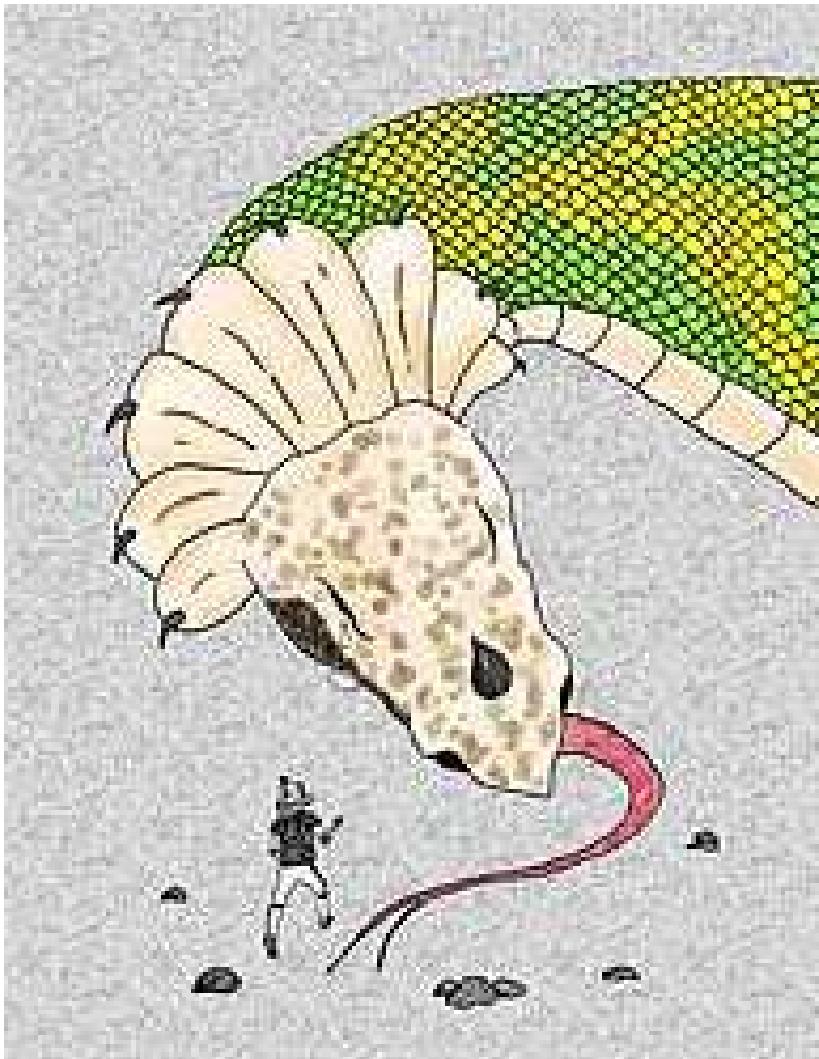

האביר הקטן רכב בעקבותיו על הפוני שלו. הוא ראה את מערת הדרקון מעבר עמוק. ה策וקים היו כה גבוהים ורחוקים זה מזה. שלבנותם ביניהם גשר היה לוקח לפחות שנה. הוא התיישב כדי לטcs עצה ובינתיים הוציא מכיסו את השערה שננתנה לו הנסיכה. שוב נשמע זמזום ומהתרMAIL שלו יוצאה דבורה. היא שאלת אותו מה הבעיה. כשיטר לה אמרה

אין דבר פשוט מזה
לעבור בגשר שאיננו
קשרו לגבי את שערתה של הנסיכה
אני אעוף ואקשר אותה ליד מאורת הדרקון

היא באמת עשתה כך. השערה של הנסיכה התארכה כמו קסומה מעל העמק והאביר הקטן עבר עליה כמו רוקד על חבל בקרקס. הוא היה כל כך קל והשערה כל כך חזקה שלא נקרעה תחת משקלו.

כאשר האביר הקטן עבר לצד השני הוא נכנס למערה. שם הוא מצא את הדרקון בפינה רחוקה. רחמננות היה להסתכל עליו. עיניו היו נפוחות ועצומות והוא שכב על הארץ. הוא שрак כששמע אותו מתקרב.

הזהרתי אותך שלא תבוא הנה
אם תתקrab אהרוג אותך
לא כדי לך להתערב בענייני
עדין צריך לפטור חידה אחת.

אר האביר הקטן לא פחד. לבו ריחם על הדרקון.
הוא רצה לעזור לו ולתת לו לשות מים ולשטוּף
את עיניו הנפוחות.

הוא יצא מהמערה וירד לעמק לפלג המים שזרים שם. היו שם מים רבים, אך לא היה לו במא לחת אותם. אך פתאום הוא ראה כוס עם שלולים שבורים קצט. נראה אחד האבירים זرك אותה שם. הוא הרים אותה מהאדמה, מילא אותה במים כמה שرك יכול היה לעלה שוב.

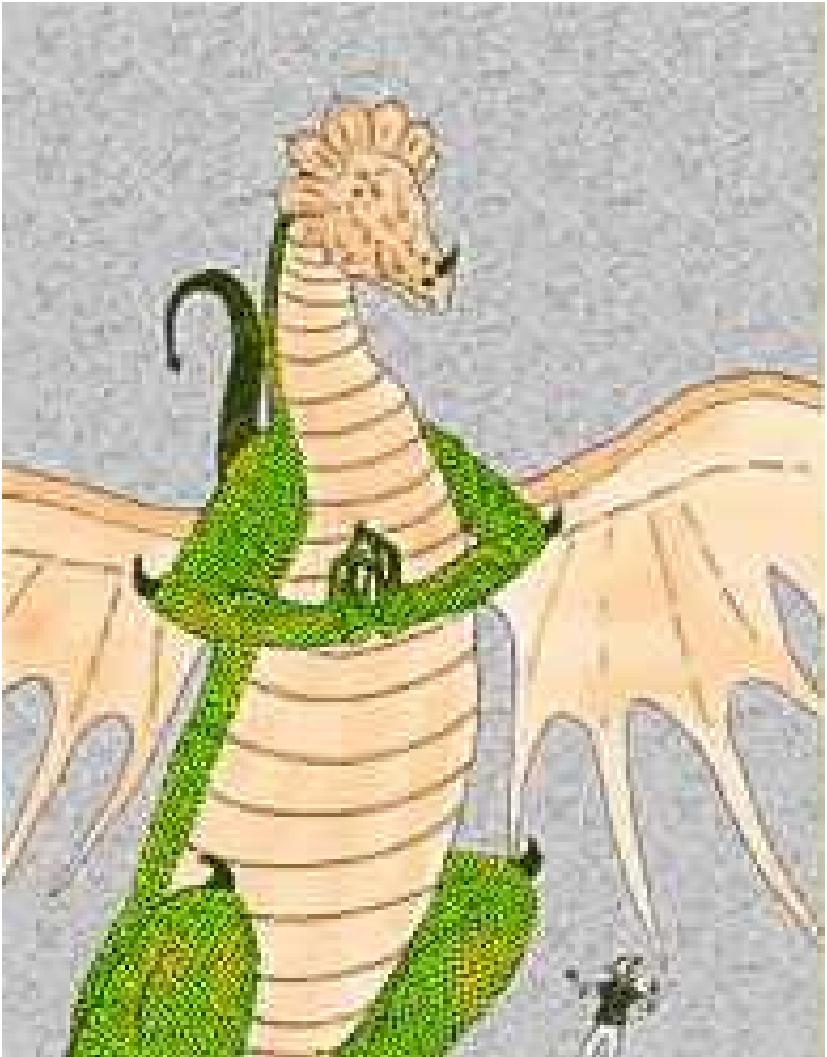
אך כשהגיע למעלה ראה שהכוס הייתה לא רק שבורה, אבל היה בה גם סדק אותו לא ראה קודם. בזמן שטיפס למעלה המים נזלו. הוא ניגש לדרכו ו אמר "אני מצטער. רציתי לעזור לך, רציתי באמת. אבל הכוס ריקה".

להפתעתו הדרקון פתח בזעקה שמחה.

תודה, תודה אביר קטן
הצלת אותו, הצלת באמת
הכוון יכולה להיות ריקה
אך היא מלאה רצון טוב
וכוון ריקה ומלאת משחררת אותו מהכישוף.
לפני זמן רב הייתה הדרקון טוב ושקט
אך הרגצתו מכשף רשע אחד
והוא כישף אותו כדי שאיה רשע כמוו.
עכשיו אני מחייב לך.

אני כעת הדרקון המאושר ביותר
בואה, אביא אותה הביתה.
ашמור עליך תמיד, אני נשבע.
אני אהיה לך נסיך שלך, אתה העניינים שלי.

האביר הקטן הופתע מאוד וגם שמח. התברר לו
כי הדרקון לא היה רשע באמת אלא מכשף,
ועכשיו, כשהנפטרו החידות הוא רצה להיות
טוב-לב כמו אדונו החדש.

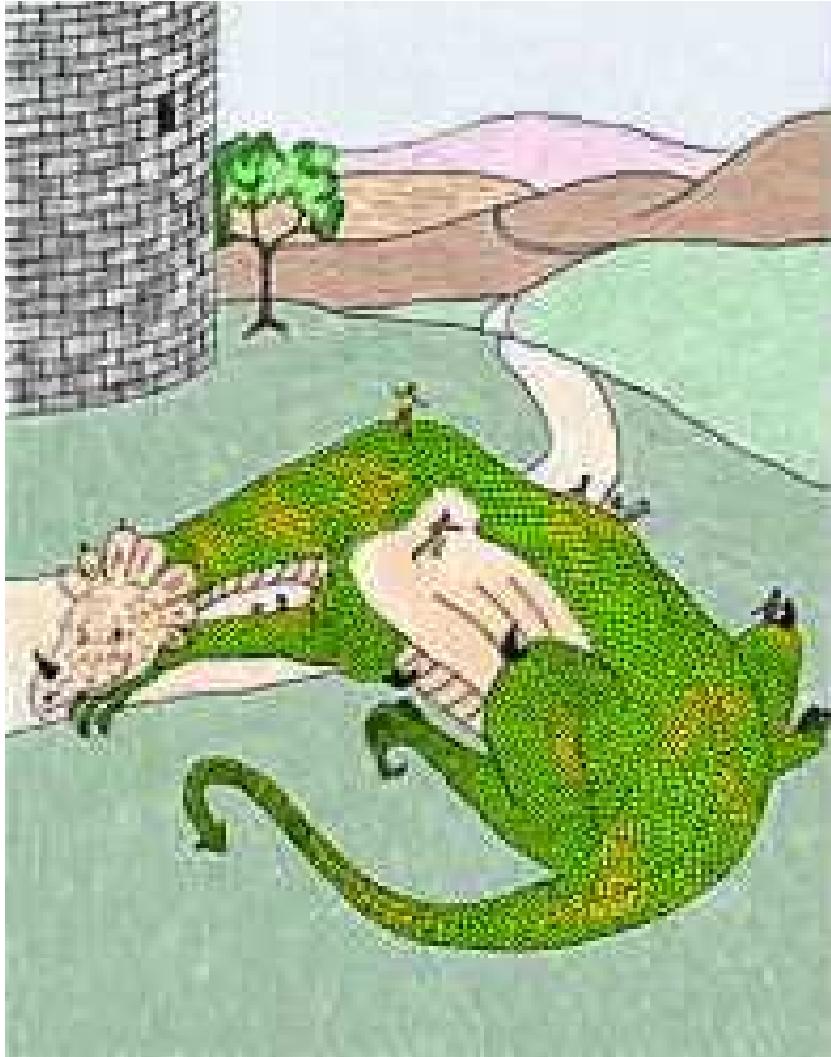

האביר הקטן חיבר את נחיל הדבורים לסלע
גבוה בפתח המערה. הדבורים נהנו מהמקום
חדש שלhn. היה להן עכשו בית מוגן והמים
שזרמו למיטה עזרו לפוחים רבים לפרוח. הן
יכלו עכשו לעשות דבש יותר Mai-פעם.
ואז האביר הקטן עלה על גבו של הדרקון ועף
הביתה, כשהפוני דוחר מאחוריהם.

תחילה המלך וכל אנשי הממלכה נבהלו נורא. כולם, פרט לנסיכה. היא האמינה באביר הקטן שלה וכששמעה את הסיפור-Colo התחליה מיד להכין משחה שתרפא את עיני הדרקון. מובן שהאביר הקטן התחtan אליה וקיבל את מחצית המלכות הדרקון יכול היהשוב לראות ושרmr על הממלכה כולה, כפי שהבטיח.

במשך הזמן נולדו לאביר הקטן והנסיכה שבעה ילדים, שנהנו מאד לרכיב על גבו של הדרקון. וIALIZEDם הם חיו באושר ובעושר עד מותם.